

În curs de apariție

Dentzel G. Jones

Al Capone #1 – Nașul – 24 mai 2018

Al Capone #2 – Trădarea – 21 iunie 2018

Al Capone #3 – Răzbunarea – 19 iulie 2018

Al Capone #4 – Gangsterii – 16 august 2018

AL CAPONE

volumul

3

Dentzel G. Jones

RĂZBUNAREA

Autor: Dentzel G. Jones

Titlu original: Al Capone - King of Mafia #3

Titlu: Al Capone #3 - Răzbunarea

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-737-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JONES, DENTZEL G.

Răzbunarea / Dentzel G. Jones. - București : Dexon,
2018

ISBN 978-973-701-737-6

821.111

CAPITOLUL 86

Un ciudat birou de plasare

Alfonso, travestit în agentul teatral Alberto Caprani, opri automobilul în fața uneia din acele uriașe clădiri, care numără etajele cu duzinile și în care sunt adăpostite zeci și sute de birouri, de-ale tuturor întreprinderilor.

În urma regelui contrabandiștilor venea liniștit, cu pașii măsurăți, Victor Mora, ducând sub braț geanta de piele a pretinsului agent teatral și jucându-și de minune rolul de piccolo pe care i-l impunea uniforma de pe el.

Intrară amândoi în ascensorul cel mare din dreptul intrării principale și Capone apăsa pe butonul etajului al șaisprezecelea. Ieșind din ascensor la acest etaj, se opriră în fața unei uși pe care era agățată o tăbliță de metal, având scris pe ea:

Birou de plasare

Scarface deschise ușa și îndată le ieși înainte un servitor.

— Mister Florio este aici? – întrebă Capone pe servitor. Spune-i că Mister Alberto Caprani vrea să-i vorbească.

Scarface și însoțitorul său fură poftiți într-o sală de așteptare, unde mai erau vreo douăsprezece persoane. Nu trecu mult și servitorul reveni, invitându-l pe pretinsul Alberto Caprani să intre la stăpânul său.

Capone spuse micului boxer să-l aștepte acolo, iar el intră.

Giacomo Florio își primi vizitatoul cu mare cinste. Aproape s-ar fi putut spune că acest Mister Florio se purta față de Capone cum se poartă un funcționar cu patronul său.

Giacomo Florio este directorul și proprietarul celui mai important, mai distins și mai căutat birou de plasare din Chicago. Societățile cele mai mari se adresează întotdeauna lui Mister Florio, când au nevoie de funcționari cinstiți și muncitori. Conducătorii tuturor întreprinderilor, dintre care multe sunt cunoscute în toată lumea, știu bine că funcționarii trimiși de Mister Florio sunt cercetați din cea mai fragedă copilărie a lor și că italianul nu le-ar trimite, pentru nimic în lume, pe cineva despre care n-ar fi el însuși încredințat că este omul care le trebuie.

Decât să se facă de răs, Giacomo Florio prefera să câștige în ziua aceea mai puțin, dar nu recomanda o persoană de a cărui pricepere nu era el însuși convins.

— Dragul meu Florio! – strigă Capone, intrând în birou.

— Dragul meu Al! – răspuse acesta.

După felul lor de a se saluta, cititorul și-a dat seama îndată, nu numai că Florio știa cine se află sub numele de Alberto Caprani, dar și că legăturile dintre cei doi trebuiau să fie foarte strânse.

— Însărcinarea pe care mi-ai dat-o, dragă Al, am dus-o la îndeplinire într-un fel care cred că te va mulțumi pe deplin – zise Giacomo Florio, apoi adăugă în șoaptă: mi-ai spus că noul șef al poliției din Chicago, căpitanul Shoemaker, va avea nevoie de o secretară sau un secretar particular. E un lucru foarte firesc, mai les când e vorba de un funcționar care, până acum, nu a ocupat un post atât de înalt și deci sigur nu poate ține minte tot ce are de făcut într-o zi. În urma acestui fapt, mi-ai spus să țin la îndemână un secretar sau o secretară, care să fie așa cum și-ar dori Shoemaker să aibă.

— Așa e! – zise Capone, zâmbind. Ei, și ce s-a făcut?

— Ce să se facă? Lucrurile s-au petrecut așa: căpitanul Shoemaker a vorbit într-adevăr cu directorul personalului de la prefectură și i-a spus: „Am nevoie de o stenodactilografă și secretară în același timp, dar de una care să se priceapă, nu glumă! Poți dumneata să-mi faci rost de o astfel de persoană?” Firește, directorul personalului a răspuns afirmativ. După aceea, omul a venit la mine și m-a pus la curent. Mi s-a adresat direct, căci am fost destul de prevăzător să-i telefoniez dinainte, întrebându-l dacă nu cumva are nevoie de funcționari, fiindcă mi s-au prezentat câțiva foarte buni, pe care nu aș vrea să-i dau pe mâna oricui. Afară de asta, directorul personalului mai știe că eu am un obicei foarte bun, mai ales pentru oameni în situația lui: iau de la fiecare funcționar căruia îi fac rost de slujbă un comision egal cu salariul pe o lună. Acest comision îl împart pe din două cu acela care-mi dă posibilitatea să câștig banii. În cazul de față, cum salariul pe o lună al noii secretare ar fi de o sută cincizeci de dolari, directorului personalului i s-ar fi convenit șaptezeci și cinci de dolari pe care, pentru a fi mai sigur, i-am și plătit.

— Într-adevăr? Ai făcut asta? – întrebă Capone, mirat.

— Firește că da. În felul acesta sunt sigur că directorul nu va recomanda decât funcționarul pe care i-l voi trimite eu. De altfel, am și pus mâna pe fata care-i trebuie lui Shoemaker și care se va prezenta chiar stăzi la șeful ei.

— Ei, și crezi că fata va fi angajată? – întrebă Scarface, mai departe. Nu uita că, în privința aceasta, trebuie să fim cu ochii în patru. Dacă nu izbutim să băgăm în slujbă o fată deșteaptă, atunci nu numai că nu

ne-am atins scopul, dar și tu, dragă Florio, poți risca să vezi amenințată existența biroului tău de plasare, care ne este mai mult decât trebuincios pentru scopurile noastre. Dar... cred că am dreptul să fiu liniștit și în privința aceasta, căci știu cum îți triezi funcționarii, mai înainte de a-i recomanda și mai ales că pentru slujba de secretară a șefului poliției socot că ai avut grijă să faci rost de o persoană în care să putem avea toată încrederea.

— Fii fără teamă, dragă Al. Cred că am pus mâna tocmai pe ceea ce ne trebuie... O blondină cu ochi albaștri și piele ca marmura... Și frumoșică, frumoșică foc! Dar nu e numai frumoșică, pare și foarte pricepută. Are o înfățișare plăcută și știe să se prezinte mai mult decât modest... Și totuși, e mai vicleană ca o vulpe. Nimic nu-i scapă. Este mândră, se închină dolarului și vrea să parvină. A primit o creștere destul de îngrijită. Știe mai multe decât știu fetele de seama ei. Sunt încredințat că Shoemaker va fi încântat când o va vedea pe fata asta. Dacă nu mă înșel, Shoemaker este acela care a strigat sus și tare că va curăța Chicago-ul, și încă foarte curând, de tot se este gangster în el!... Ei bine, cred că-i va fi foarte greu să facă aceasta, atâta vreme cât Helen Walsh va fi în biroul lui. Mititica va fi cu ochii în patru, va ghici chiar și gândurile cele mai ascunse ale șefului ei și va fi cea mai prețioasă spioană a noastră, fără ca Shoemaker să bănuiască pe cine ține în biroul său.

— Helen Walsh spunea tu că se numește? – făcu Scarface, gânditor. Dacă nu mă înșel, mititica asta n-a avut încă de-a face cu gangsterii.

— Așa este! – întări Florio. Cea dintâi faptă eroică a ei va fi misiunea pe care i-o dăm pe lângă Shoemaker. Dar, încă o dată, te rog să ai toată încrederea în ea. Și, dacă spun eu asta, atunci poți dormi liniștit! Aș putea să-ți povestesc...

— Biografia ei? – îl întrerupse Capone. Nu, te rog, nu mă interesează. Aș prefera s-o pot vedea personal, să pot schimba câteva cuvinte cu ea. În felul acesta mi-aș putea face mai curând o părere despre darurile deosebite cu care zici tu că a înzestrat-o natura.

— Îți pot îndeplini curând dorința, fără să fie nevoie să te mai oste-nești a doua oară până la mine. Se apropie tocmai ora la care i-am spus să treacă pe aici.

— Cu atât mai bine! Atunci, voi mai aștepta puțin. Între timp am să-ți vorbesc, dragă Florio, despre altă chestiune, pentru care am venit astăzi la tine. Afară, în sala de așteptare, este un băiat îmbrăcat ca piccolo. E sicilian, ca și noi. Băiatul acesta și-a răzbunat părintele mai adineaori,

ucigând pe asasinul tatălui său... Trebuie deci să-i facem rost băiatului de un act de identitate în toată regula, pe alt nume însă, decât al său. Cred că deocamdată pentru el cel mai bun refugiu ar fi restaurantul lui Colosimo, unde ar putea lucra ca piccolo. Dar, pentru a alunga orice umbră de îndoială, trebuie să facem în așa fel, încât Colosimo să-l ia la el prin biroul tău de plasare. Ne-am înțeles și în privința aceasta, Florio?

— Sigur că da! Mă mir că mă mai întrebi, când știi că dorința ta e poruncă pentru mine.

— Foarte bine! Atunci îl voi chema la telefon pe Big Jim, chiar acum.

Capone luă receptorul telefonic de pe biroul lui Florio și, o clipă mai târziu, era în legătură cu restaurantul lui Colosimo.

Oricine își poate închipui uimirea lui Colosimo, auzind că vorbește cu Capone în persoană. Pentru a doua oară se îmbrăcase în doliu pentru el și iată că, pentru a doua oară, Capone învia, parcă, din morți.

— Când te pot vedea? – îl întrebă el pe Scarface, parcă tot mai îndoindu-se încă.

— Am să trec eu pe la tine. Dar acum ascultă despre de e vorba, Big Jim: după ce voi lăsa receptorul din mână, îl vei chema tu la telefon pe Giacomo Florio. Vei face, însă, în așa fel încât să fii auzit măcar de doi-trei dintre oamenii tăi. Lui Florio spune-i că ai nevoie pentru restaurantul tău de un piccolo. El îți va trimite un băiat de care mă interesez eu și care, deocamdată, se găsește într-o situație nu tocmai plăcută; am să-ți spun eu mai multe, când ne vom vedea. Așadar, ne-am înțeles! Îl vei chema pe Florio chiar acum la telefon.

— Fii sigur de asta!... Dar nici nu-ți poți închipui ce mult mă bucură să știi că ești încă în viață. Cred că se simte asta chiar și prin telefon, nu?... E grozav... grozav! Felicitările mele, sincerele mele felicitări, Al!

— Mulțumesc, bunul meu Big Jim! La revedere, pe curând!

Și regele contrabandiștilor lăsă telefonul din mână.

— Așa! Acum am terminat și cu asta!

Peste câteva clipe, se auzi soneria telefonului. Era Colosimo, care-și îndeplinea însărcinarea primită de la Scarface.

Pe când vorbea la telefon, Capone privea cu interes figura inteligentă și ochii adânci ai lui Giacomo Florio.

Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că între vrednicul cetățean Florio – care conducea cu atâta răvnă și cinste cel mai mare birou de plasare din Chicago – și regele contrabandiștilor era o legătură atât de strânsă.

Și totuși, unul dintre cei mai de seamă colaboratori ai lui Al Capone era chiar acest Giacomo Florio!

CAPITOLUL 87

Secretarul lui Capone...

Mulțumită acestui birou de plasare, Scarface reușise să-și trimită spionii săi, tineri bărbați și femei care îi erau cât se poate de credincioși, prin toate întreprinderile și în toate birourile autorităților. Astfel izbutise Capone să știe, mai bine decât oricine, care erau adevărații mari industriași și finanțiști ai Chicago-ului, care erau oamenii într-adevăr bogați și care erau aceia care doar scoteau ochii lumii cu luxul și risipa lor, în relitate trăind din împrumuturi de pe o zi pe alta. Tot așa ajunsese Scarface să cunoască și multe dedesubturi, cu ajutorul cărora îi avea la mână pe mulți dintre dușmanii săi cei mai neîmpăcați.

Dar despre asta vom vorbi altă dată. Deocamdată, să ne întoarcem la Giacomo Florio, în al cărui birou, îndată după convorbirea telefonică avută cu Colosimo, intră servitorul și anunță:

— Domnișoara Helen Walsh!

— Să poștească! – răspunse Giacomo Florio, după ce-i aruncă o privire lui Capone.

— Știe fata ce fel de slujbă îi pregătești? – îl întrebă acesta pe Florio, după plecarea servitorului.

— Încă nu! – răspunse Florio.

Ușa se deschise din nouși apărură o fată frumușică. Era Helen Walsh, care mai târziu avea să fie cunoscută în lumea gangsterilor sub porecla de „Mineola“.

Florio nu o lăudase degeaba. Fata avea, într-adevăr, un chip de înger și în ochii ei mari, albaștri, se oglindea parcă cerul.

Dar Helen Walsh nu venise singură. Era însoțită – sau, mai bine spus – urmată de un tânăr înalt, subțirel și îmbrăcat cu mult gust.

Zărindu-l, Capone tresări atât de tare încât fără îndoială că, dacă nu ar fi fost atât de bine travestit, tânărul și-ar fi oprit privirile mai întâi asupra lui. Scarface știa foarte bine cine era tânărul acesta.

Era... Nil Ahrens, fiul bancherului miliardar.

Dar ce putea să caute omul acesta în biroul de plasare al lui Giacomo Florio? Vreo slujbă, el, fiul celui ai bogat om din Chicago?

Curiozitatea lui Capone creștea neconținut.

— Cine este domnul? – o întrebă Florio pe Helen Walsh.

Fata se uită în urma ei, surprinsă și, după felul cum tresări, se vedea lămurit că habar n-avea ce căuta omul acesta alături de ea. După cât se părea, nici măcar nu-și dăduse seama că intrase în birou odată cu ea.

— Nu știu, domnule Florio. L-am văzut așteptând afară, însă nu-l cunosc și nu știu cum se face că-l văd aici.

De-abia acum, când Helen Walsh se dădu ceva mai la o parte, văzură că servitorul îl luase de braț pe Nil Ahrens și se străduia să-l convingă, cu vorbă bună, să iasă din birou.

Dar, cu o mișcare bruscă, Nil se smulse din mâinile servitorului și, apropiindu-se de biroul în dosul căruia stătea Florio, zise pe un ton supărat:

— Firește că domnișoara nu are de unde să mă cunoască, fiindcă este pentru prima dată când mă vede. Însă rostul meu aici este foarte simplu: de un ceas stau, așteptând să-mi vină rândul să intru la domnul director și, în acest răstimp, domnișoara este a treia persoană care vine după mine și mi-o ia, totuși, înainte. Dându-mi seama că dacă mai merge așa, pot aștepta aici până mâine, am intrat și eu în momentul în care s-a deschis ușa pentru domnișoara. Terminați deci cu domnia sa și poate că pe urmă veți avea bunăvoința să-mi spuneți dacă aveți sau nu vreo slujbă și pentru mine.

Giacomo Florio se făcu roșu de furie, auzind că un om care venea să caute o slujbă îi vorbea cu atâta îndrăzneală și tocmai se pregătea să se răstească la Nil sau să dea ordin servitorului să-l poftască afară, când un semn al lui Capone îl opri.

Câteva clipe domni o tăcere apăsătoare. Semnul lui Capone fusese hotărât și Florio căută nu numai să-și potolească furia, dar și să vorbească mai politicos chiar decât era el obișnuit să facă față unui om care se purtase ca Nil Ahrens.

— Care este numele dunitale? – îl întrebă.

— Jerry... Jerry Astor!

Pe buzele lui Capone se ivi un zâmbet batjocoritor, abia perceptibil. Faptul că Nil Ahrens se prezentase sub alt nume decât al său, îl lămurise pe jumătate pe regele contrabandiștilor.

— Știi să stenografiezi, să scrii la mașină, vorbești limbi străine? – întrebă mai departe Giacomo Florio, căruia furia nu-i trecuse pe deplin.

— Desigur, signor Florio! – răspunse Nil Ahrens în limba italiană. Știu să stenografiezi, să scriu la mașină și vorbesc curent, în afară de limba engleză și italiana, franceza și spaniola.

Ultimul rest de furie împotriva lui Nil se stinse din sufletul lui Giacomo Florio. Tânărul îi vorbise într-o italiană atât de frumoasă,

încât Florio ar fi trebuit să nu fie italian ca să nu se simtă măgulit în amorul propriu. Căci italienii sunt foarte naționaliști, mai ales când sunt departe de patria lor.

Este adevărat că în bună parte Florio își stăpâni furia împotriva lui Nil, când auzi ce pregătire serioasă avea acesta. Era destul de rar ca un tânăr, prezentabil și care vorbește atâtea limbi străine, să rămână fără slujbă și să vină la un birou de plasare.

În înflăcărea lui cu adevărat italienească, Florio merse atât de departe, încât nu șovăi să creadă că tânărul acesta era poate mai nimerit pentru postul de secretar al lui Shoemaker, decât Helen Walsh.

— Dacă astfel stau lucrurile, atunci firește că așa avea pentru dumnata o slujbă foarte bună...

Dar o singură privire a lui Capone fu de ajuns să-l facă pe Florio să nu-și sfârșească fraza începută.

Scarface pricepuse îndată ce voia să spună Florio. Firește că și Giacomo Florio înțelese imediat semnul pe care i-l făcuse regele contrabandiștilor. Pentru postul de secretară a lui William Shoemaker nu putea fi vorba decât de Helen Walsh.

— Așadar, cum spuneam, așa avea ceva bun pentru dumneata. – urmă Florio, după semnul pe care i-l făcuse Capone. Și chiar dacă nu m-aș gândi la o slujbă anumită, totuși, având în vedere că nu trece o zi să nu mi se ceară funcționari pricepuți și destoinici, sunt încredințat că foarte curând te voi putea servi.

— Îmi pare bine că am avut de lucru tocmai astăzi în biroul dunitale! – zise Scarface, deodată. Fiindcă nu venisem numai pentru chestiunea de care am vorbit, ci și pentru a te ruga, domnule Florio, să-mi cauți un secretar... Am nevoie de un tânăr, care să aibă cunoștințele pe care le are domnul... Leafa ar fi de o sută cincizeci de dolari pe lună.

Apoi, întorcându-se spre Nil Ahrens, Capone urmă:

— Spune-mi, te rog, domnule Astor, ai fi mulțumit cu o asemenea slujbă?

Helen Walsh, asupra căreia felul hotărât de a se introduce, al lui Nil, făcuse o impresie deosebită, se amstecă îndată în vorbă și zise:

— Primește, domnule, ce mai aștepți? Leafa pe care ți-o oferă domnul e foarte bună, pentru început. Ți-o spun drept, mare noroc ai!

— În ceea ce te privește pe dumneata, Miss Helen, ți-am găsit o slujbă foarte bună! – zise Florio, întorcându-se spre viitoarea secretară a lui Shoemaker.

— O slujbă foarte bună? Una precum doream eu să am? – întrebă fata, uitându-se la Giacomo Florio, cu o privire plină de înțeles.

— Întocmai după cum doreai dumneata! Slujba aceasta, Miss Helen, va însemna îndeplinirea tuturor dorințelor dumitale.

— Atunci nici nu mai încapе îndoială că primesc.

— Domnul meu – zise Capone, adresându-se fiului bancherului – eu sunt un om care are foarte mult de lucru. De aceea, aș fi foarte mulțumit dacă ai vrea să-ți iei postul în primire, cât mai curând posibil. Mașina mea se află la scară și nu mai aștept decât răspunsul dumitale.

— În ceea ce mă privește, primesc condițiile și vă stau la dispoziție, chiar din clipa aceasta.

— Cred că îți voi putea fi și eu de folos, dându-ți adresa unei pensiuni foarte bune și ieftine, unde de altfel locuiesc și eu – zise repede Helen Walsh. Este pensiunea Rainati, pe strada 7-a North Side.

Și, fără a mai aștepta învoirea lui Nil, fata urmă, cu o camarederie curat americană:

— Fiindcă amândoi suntem plasați prin biroul lui Mister Florio, voi vorbi cu proprietarul să-ți dea chiar odaia liberă, de lângă a mea. Sunt oameni foarte cumsecade și nu te vor plictisi cu întrebări fără rost.

— Îți mulțumesc foarte mult, Miss – răspunse Nil Ahrens, foarte sincer căci, într-adevăr, nici locuința nu avea încă și, fără îndoială, noul său stăpân avea să-i ceară adresa.

Intervenția Helenei Walsh îi apărui ca o adevărată salvare. De unde putea el să știe că angajatorul său îl cunoștea perfect de bine și că nu avea nevoie să-i ceară vreo adresă, căci știa unde era adevărata lui locuință?

— Așadar – zise sprintena Helen Walsh – fiindcă noul dumitale șef are nevoie de dumneata chiar acum, ne vom vedea astă seară, la pensiune, când vom vorbi și cu proprietarul. Nu uita: Pensiunea Rainati, strada 7-a, North Side!

Nil Ahrens mulțumi încă o dată Helenei Walsh pentru bunăvoință, apoi își luă rămas bun de la Giacomo Florio și părăsi biroul, în urma lui Capone.

Trecând prin fața lui Victor Mora, Scarface zise acestuia:

— Așteaptă aici, afară, până când te va chema Mister Florio.

Victor Mora dădu din cap, în semn că a înțeles.

După aceea, pretinsul Jerry Astor intră, împreună cu Capone, în ascensor. Ajunși în stradă, Scarface spuse tovarășului său să ia loc lângă el, în mașina care-i aștepta la scară.

Automobilul se puse apoi în mișcare și nu se opri decât în fața casei în care Colosimo, din admirație pentru marele Beniamino Gigli, îi ținea acestuia întotdeauna la dispoziție un apartament mobilat princiar.

Nil Ahrens îl urmă pe Capone fără să pună vreo întrebare. Ajungând însă în locuința merelui cântăreț, Nil fu surprins de tăcerea ce domnea acolo. Impresia lui era că nu locuia nimeni în apartamentul acesta. Nici musca nu se auzea, atâta liniște era în încăperile acelea.

Scarface conduse pe însoțitorul său în biroul apartamentului.

Aici, uimirea lui Nil crescui și mai mult. Pe drum, Mister Alberto Caprani îi istorisise că în biroul acesta era o zăpăceală nemaipomenită și că de aceea îl rugase să-și ocupe postul cât mai curând.

Or, acum vedea că în tot biroul nu era nici măcar o singură hârtiuță sau o singură peniță care să nu fie așezată la locul ei.

Capone probabil că băgase de seamă îndată această nedumerire a lui Nil, căci începu să zâmbească cu înțeleș. Regele contrabandiștilor se uită fix în ochii secretarului său și-l întrebă:

— Cum spunea că te numești dumneata?

— Mă numesc Jerry – răspunse cel întreat, oarecum stânjenit. Jerry Astor!

— Ești sigur de asta?

— Cum?! Ce vreți să spuneți?

— O, ceea ce vreau să spun nu are prea multă importanță. Nimeni nu te poate opri să-ți alegi un nume oarecare, pentru a îți ascunde pe cel adevărat. Se poate întâmpla să mă înșel, dar mie mi se pare că numele dumitale de botez este... Nil, iar cel de familie... Ahrens!

— La naiba, de unde știi? – exclamă fiul bancherului, uimit și totodată furios, că fusese descoperit atât de repede.

— Nu-ți pierde cumpătul, tinere! – îi zise Capone, binevoitor.

— Dar... de unde... de unde știi dumneata cum mă numesc eu? – îngăimă Nil, privind cercetător în ochii și la fața omului din fața sa. Eu nu-mi amintesc să te mai fi întâlnit în viața mea.

— Ești sigur și de asta? – întrebă Capone, cu același zâmbet misterios.

Și, cu o mișcare bruscă, își luă cu o mână peruca de pe cap, iar cu cealaltă barba falsă.

— Numă recunoști nici acum, Nil Ahrens?

— Doctorul Brown! – strigă Nil, uimit.

CAPITOLUL 88

O tovărășie ciudată

Nil Ahrens nu-l văzuse pe Scarface decât o singură dată, atunci când o adusese pe Gloria în miezul nopții la doctorul Brown, ca să-i panseze rana. De aceea pronunță el acum numele doctorului Brown.

— Întocmai! – răspunse Scarface, zâmbind. Sunt doctorul Brown. Dar tot eu mai sunt și... Al Capone!

— Al Capone! – strigă Nil, dându-se înapoi mai mult de uimire decât de spaimă.

— Întocmai, Mister Nil Ahrens! Împrejurări cu totul deosebite mă fac să nu mă folosesc întotdeauna de numele meu. Este o tactică de luptă a mea, de care sunt nevoit să mă folosesc, tocmai din cauza acelorora cu care sunt în război și o fac, crede-mă, împotriva voinței mele. Când, de pildă, port această barbă, pe care acum mi-am luat-o de pe față ca să mă poți recunoaște dumneata, atunci sunt agentul teatral Alberto Caprani, un impresar destul de cunoscut de stelele oprelor din lumea întreagă. Dar, la drept vorbind, de ce te miră chiar așa de mult ceea ce-ți povestesc eu acum? Găsești că-i nefiresc ca Al Capone să poarte mai multe nume, când Mister Nil Ahrens se numește câte-o dată și Jerry Astor și când fiul bancherului putred de bogat, Sam Ahrens, o pornește în căutarea unui post modest de secretar, în vreme ce tatăl său este stăpân peste o armată întreagă de funcționari?

Iubitul Gloriei Hawkins se făcu roșu la față ca jăraticul. Cuvintele lui Scarface îl pusese în mare încurcătură. Capone însă îi zâmbi din nou, cu multă bunăvoință.

— Tare mă tem că în afacerea aceasta joacă un rol, nu tocmai secundar, o tânără și foarte drăgălașă Miss! – făcu regele contrabandiștilor, ațintindu-și ochii asupra tânărului. Nu-i așa că nu m-am înșelat? Dacă dorești, cred că aș putea să-ți spun și cum se numește această tânără și drăgălașă Miss.

— Dumneata?! Dar de unde să știi? – bâigui Nil, din ce în ce mai încurcat.

— De unde știu, poate că vei afla și aceasta într-o zi. Deocamdată vreau să văd dacă m-am înșelat sau nu. Așadar, eu cred că este vorba de o tânără Miss, de prin nordul Statelor Unite, care răspunde la numele

încântător de... Gloria Hawkins și care, în acest moment, poartă asupra ei o învinuire pe cât de grea, pe atât de nedreaptă.

— Cum, nici dumneata, Capone, nu o crezi vinovată de crima de care este acuzată? – întrebă Nil, făcând ochii mari, căci pentru el nu putea să fie bucurie mai mare decât să audă că mai era cineva în lumea aceasta, care să nu creadă că Gloria l-ar fi putut ucide pe directorul lui *Chicago Herald*.

— Firește că nici eu nu o cred vinovată! Gloria Hawkins nu este în stare săucidă un om! Dar asta nu înseamnă că este o fată lipsită de curaj. Doamne ferește! Dimpotrivă, sunt încredințat că Gloria Hawkins, cu toate că e fată, totuși n-ar șovăi o clipă să se bată în duel chiar și cu un bărbat, dacă acesta ar îndrăzni să se atingă de cinstea ei sau de cineva care-i este drag. Dar, ca săucidă un om bătrân, numai și numai pentru a-i lua câteva bancnote din buzunar, nu, de o asemenea faptă nu o cred în stare pe Gloria Hawkins, căci așa ceva nu face nici un om care are, cât de cât, un simțământ omenesc în inima sa.

— Și, cu toate că și-a strigat sus și tare nevinovăția, nimeni nu a voit să o creadă. Nici eu nu-mi dau seama cum a fost săvârșită această crimă oribilă. În ceea ce mă privește, i-am spus tatălui meu că voi dovedi nevinovăția Gloriei Hawkins, chiar dacă toate faptele și împrejurările ar vorbi împotriva ei. Nu numai atât, dar sunt încredințat că Gloria nu a mințit nici atunci când a spus că nu este gangsteriță!

— Și eu sunt încredințat de asta! – zise Capone, zâmbind.

— Dar ce putem face ca s-o salvăm? Nu ai vrea... nu ai vrea să-mi dai și dumneata o mână de ajutor? Vai, dacă ai vrea să-mi fii alături în lupta asta inegală pe care o încep, cât de mult ar crește șansele mele de izbândă pentru eliberarea ființei care-mi este atât de dragă! Cu riscul de a fi hulit de lume și de a fi arătat ca un fiu nerecunoscător, am părăsit casa părintească, numai cu gândul s-o scap pe sărmana Gloria din încurcătura în care împrejurările vitrege au aruncat-o. Și sunt hotărât să nu mă întorc acolo, până când nu voi fi izbutit să dovedesc nevinovăția iubitei mele. Iar dacă dumneata, care ești atotputernic în orașul acesta, vei fi alături de mine, atunci sunt încredințat că voi izbuti. Dacă nu, sorții mei de izbândă vor fi foarte scăzuți, căci voi fi silit să lupt chiar împotriva tatălui meu, care știu bine că va face tot ce-i va sta în putință, ca s-o aducă pe Gloria cât mai curând pe scaunul electric.

— N-are să ajungă pe scaunul electric, atâta vreme cât în vinele lui Capone va mai curge o singură picătură de sânge.